

טובה משפחתנו מאד מאד

מגיע הערב, אתם יושבים על הספה בסלון ומתחילים לדבר על מה היה היום. שיחה רגילה, אך לא אחת גם מאוד טעונה - הקשיים בבית עם הילדים, עם הבוס בעבודה ולא חסר על מה לשפוך קיתונות של רותחין...

לכאורה אין בזה שום רע, ולהיפך - עדיף לשתף מאשר לשמור בבטן, אך לאן השיח הזה מביא אותנו בסופו של דבר? זו השאלה!

כולנו מכירים את חטאם של המרגלים שהפילו את רוח העם בדיבתם רעה ולעומתם את כלב ויהושע שבחרו ברוח האחרת.

אך מה הם בעצם אמרו כלב ויהושע?

האם הם התכחשו לעובדה שיש ענקים בארץ? לא.

האם הם הסתירו את עניין הלוויית הרבות שהיו באותה שעה? לא.

האם הם לא ראו שהערים בצורות ועז העם בארץ? גם לא.

הרמב"ן מלמד אותנו: " וזה טעם "ויהס כלב" כי שתק אותם ואמר 'עלה נעלה... כי יכול נוכל לה', לומר **אמת הוא שהעם חזק אבל אנחנו נחזק מהם ומעריהם הבצורות.**"

נכון, הכל נכון, לא אמרנו שלא, אך אנחנו מסוגלים! יכול נוכל לה!

ובחזרה לסלון הבית - נכון שיש קשיים, אנחנו לא באים לטיח אותם, חשוב שנדבר על כל ילד וילד, שנזהה את הקושי שלו וכדאי מאוד שלא לשמור בבטן, אך בסוף כל יום ובסופו של דבר עלינו לומר לעצמנו - יכול נוכל לה! אנחנו מסוגלים.

טובה משפחתנו מאוד מאוד ואם הקב"ה שם אותנו במקום הזה ועם הקשיים הללו - יש לנו את הכח לעמוד בהם.

השבת מציינים במקומות רבים בארץ את "שבת עזה" - שבת בה מחזקים בקרבנו את הרצון לשוב ולהתיישב בחבל ארץ זה, נכון שעז העם ועזה הארץ אך יכול נוכל לה, **גם בפרט וגם בכלל - בעז"ה ננצח.**

הילה ג'ורנו,

אשת רב קהילה בערד,
בלנית, מדריכת כלות,
וחברת 'בוחרים במשפחה'

"בוחרים במשפחה" - ארגון חברתי ששם לו למטרה לחזק ולקדם את ערכי המשפחה בחברה ובמדינה, מול מגמות הפירוק של התא המשפחתי בארץ ובעולם